

III. rész

Darth Travis Haragja

1. fejezet

A Végő Csapás

65 ABY, 5. hónap, 3. hét, Primeday:

Több mint fél év telt el a rylothi csata óta, melyet mára már csak a háború hajnalaként, vagy a bukás kezdeteként emlegetnek galaxis szerte. Ugyanis aznap véget ért a titkolódzás, megszűnt a politikusok megtévesztéseinek és hazugságainak kétélű áradata. Attól a bizonyos naptól kezdve háborúban állnak a Birodalommal, amely most feltámadni látszik.

Ugyanis Talen flottájával Travis már könnyű szerrel vette be Ródiát, majd ezt követően Yaga Minor is elbukott, ezzel a Sith sötét nagyurának terve tökéletesen bevált. Hiszen az addig szétszórt birodalmi maradványok tudták, hogy ha nem tesznek valamit, bekebelezi őket a Köztársaság. Éppen csak nem sejtették, hogyan szállhatnának szembe vele, mikor egyenként oly kicsik és jelentéktelenek voltak. Egészen Ryloth elestéig és Enar Gahen haláláig.

Aznap megtudták, hogy még most sem vészelt el minden, ha összefognak, még mindig győzedelmeskedhetnek a köztársaság büszke hadserege felett. Éppen ezért rövidesen félre tették az eddig köztük dúló ellentéteket és Talenhez hasonlóan összefogtak a közös ellenség ellen, amely mindannyiuk létét egyaránt fenyegeti.

És mint minden katonai szövetségnél, ahol egyetlen keménykezű vezetőre volt szükség a hön áhított győzelemhez, most is a legerősebb alatt egyesültek, kit a legrátermettebbek tartottak hadainak mérete és taktikai képességei alapján, oly sokuk közül. Ezért hetekkel Yaga Minor eleste után egy új Galaktikus Birodalom emelkedett fel hamvaiból, vezetője:

Darth Travis oldalán.

Aki az elmúlt hónapok folyamán briliáns hadmozdulatok egész sorát követően egészen Korélia zöldellő planétájáig tört előre Rylothtól, ezzel meghódítva a Köztársaság területeinek közel felét, valamint az összeomlás szélére taszítva azt. A Szenátus egyhangúan megszavazta, hogy a rendszer semmiképp sem eshet el, s ezt a Jedi Rend tagjai is jól tudták.

Éppen ezért most soha – tán egyszer, még a Denonnál – nem látott méretű hajóhad tömörül a rendszerben, Odar mester vezetése alatt, aki jól tudja, esélyük sincs szemtől-szemben legyőzni a Birodalom egyre közelgő flottáját.

De meg fogják próbálni, s ha kell, az utolsó lehetőségükig küzdenek majd.

Ezzel pedig Travis is tisztában van, éppen ezért mostanra már minden kínálkozó lehetőséget számba vett, hogy a lehető legkisebb veszteségek mellett vehesse be a rendszert, melynek most a legfontosabb bolygója egy valóságos erődítményként funkcionál. Hatalmas flottájának másodparancsnoka pedig már elő is állt vakmerő tervével:

- Ezután már csak jeleznünk kell majd a többi hajónak, hogy megkezdhetik a támadást. Ha az általam megadott koordináták felől érkeznek, a kellő távolság mellett még a bolygópajzs aktiválása előtt semlegesíthetik a generátorokat, valamint az űrvédelmet. Sőt, még a katonai létesítmények jelentős részét is. A köztársaságiaknak nem lesz esélyük.

- Valóban működhet, de csak elméletileg – jelentette ki Travis látszólag közömbösem, az admirális felé emelve szeméinek sárgás tűzben égő pillantását. – Ha időben felhúzzák az energiamezőt, soha nem látott veszteségekkel kell majd számolnunk és az interdicatorok is komoly veszélybe kerülnek. Félt, hogy elszökik az ellenség, Merrick szenátorral egyetemben.

- Esetleg egy kis csapatnyi jól képzett katona meggyilkolhatná, még a támadás előtt. Akkor az interdicatorokra sem lenne szükség – vágta rá a maga mély, mégis közvetlen hangnemében, miközben a taktikai asztal felé magasodott szeméinek hataloméhes pillantása kíséretében.

- De akkor is igen kockázatos. Ha belevágunk vagy nagyon sokat, vagy nagyon keveset veszítünk majd, valahogy nem tetszik ez a terv – jelentette ki Travis a fejét rázva.

- Minden terv az – felelte határozottan, vele farkasszemet nézve. – Különben is, ezután már a Főváros kapujában leszünk, és bármikor lerohanhatjuk azt. Nem számít majd, hogy hány hajót veszítettünk, vagy elmenekült-e az az átkozott szenátor. Ugyanis a háború már itt végleg eldőlt majd, Coruscant már csak a formaságok kedvéért kell elfoglalnunk.

- Való igaz, különben sem maradhatott túl sok hajójuk Denon után, már ott eldöntetett a galaxis sorsa. Szóval vágjunk bele – közölte Travis kis gondolkodás után, Sevalis terveinek mindig is komolyabb figyelmet szentelt. A jó kiállítású, erélyes, középkorú férfi ugyanis a régi önmagára emlékeztette. Bár lehet Aleya is ugyanezt ötlelte volna ki, de ezt már sosem tudhatják meg. Hiszen a twi'lek már régen eltávozott az élők sorából.

Sokan úgy vélik, hogy a harcmező nagyjai mindenre gondolnak, valamennyi ütközetben, egyetlen dolgot kivéve, s ez kerül majd az életükbe. A középkorú nő esetében is hasonlóképp történt azon a bizonyos napon. Amikor is minden lehetőséget, minden apró kis történés lehetőségét figyelembe vette, azt az egyet kivéve, amely néhány hónappal ezelőtt egy szempillantás alatt oltotta ki életét. S meg kell hagyni, nem gyászolták túl sokan.

Minden háborúnak vannak áldozatai, melyek legtöbbször fájdalommal sújtják az ember szívét, de Aleya elvesztése koránt sem tartozott ezek közé Travis számára, ki akkorra már szinte éjjel-nappal azon agyalt, hogyan is intézhetné el a twi'leket anélkül, hogy felrúgná rendje legfontosabb törvényét a „Sith nem öl Sithet” szabályt.

S lám a sors megoldotta helyette.

Pár órával később a Hammer of God sebesen hagyta el a Nemezis roppant hangárát, majd tűnt tova a csillagok fényűző áradatában, Korélia felé. Jelen esetben fontos volt, hogy terrortámadásnak álcázzák az esetet és a Köztársaság semmiképp sem jöhessen rá, hogy a Birodalom áll majd a merénylet hátterében. Éppen ezért sem klónok, sem pedig erőhasználók nem mehettek. Magától értetődött, hogy kikre esett Travis választása.

Silkben és Emmersonban már régóta megbízott, s Cade is remekül helytállt közös akcióik folyamán. S ha már ők mentek, Nevil sem maradhatott ki a szerény csapatból, melynek tagjai ismételen egy nehéz, és igen kockázatos feladatot kaptak. S a férfi most kíváncsian fordult társai felé, kikkel már jól összeszokott az elmúlt hónapok folyamán.

- Szóval most tényleg meg fogjuk ölni Merrick szenátort? – emelte szemeinek céltudatos pillantását a mellette ülő Silk felé, aki szokásos módon válaszolt, mint minden felesleges kérdésre, melyre már előre tudta a választ.

- Ha minden a terv szerint megy. A többit már tudod – eközben ismét éles felületű pengéjét fente egy tömör duracéldarabon, mely már oly sokszor megmentette életét.

- Csak azt nem értem, hogy miért ilyen fontos ez a szenátor. Úgy értem vannak ott tábornokok, Jedi mesterek, admirálisok, de pont ő a legfontosabb célpont az egész bolygón, akivel mindenképp le kell számolnunk.

- Első sorban a politikája miatt – vágta rá a helyiségbe éppen most betoppanó Emmerson, aki a falon át is jól hallotta párbeszédüket. – Radikális lépések meghozatalára sarkallja a Szenátust, melyekkel akár hónapokkal is tovább halaszthatják majd az elkerülhetlent. És a gond az, hogy hallgatnak is rá.

- Szóval, ha elbukunk, akkor még több katona hal majd meg a harcmezőn – kiáltotta be Cade a pilótafülkéből. Valahogy mindig ilyen melókat fog ki a szokásos járőrözés, vagy egyéb szokásos katonai dolgok helyett.

- De nem fogunk – fejezte be Emmerson. – Mindent a terv szerint csinálunk, akárcsak eddig – ekkor Silk megköszöörülte a torkát, jelezvén, hogy ezek a tervek javarészt nem épp a várt végeredménnyel zárulnak, de a rohamosztagos látszólag rá sem hederítve fejezte be mondandóját. – Végül pedig a terv szerint megérkezünk Rea legújabb játékszere, a Redeamer fedélzetére, ahonnan a támadásban is részt vehetünk majd.

- De ő nem csak a csata ideje alatt rendelkezhet azzal a hajóval, meg a két kísérőjével? – tette hozzá Nevil. Valahogy nem tetszett neki az „új játékszer” kifejezés. Úgy hatott mintha a lány már végleg rendelkezne a kérdéses hajókkal.

- Elméletileg...

17 órával később:

A Demetreus roppant hajóteste némán suhant elő a csillagok áradatából. Pechjére egy mediator osztályú köztársasági cirkáló mellett, amely még Synthia számára is teljesen érthetetlen módon került oda. Az érzékelői eddig sehol sem mutatták, valószínűleg épp velük egy időben léphetett be a hipertérbe. Legalább is csak így lehetett kijátszani a hajó érzékelőit.

- Álcázást bekapcsolni! – csattant fel Sidis, amint megpillantotta a hatalmas, a saját hajója mellett mégis eltörpülő űralkalmatosságot. A hajóval kapcsolatos számos, számára érthetetlen dolog közé tartozott a tény, hogy egy ekkora hajó minden probléma nélkül tud elrejtőzni még a leghatékonyabb érzékelők árgus szemei előtt is. De inkább csak örült a szerencséjének.

- Álcázás aktiválva – jelentette ki Synthia közvetlenül a Sith orra előtt kirajzolódva, amint a csillaghajó elrejtőzött a mindenség leple alatt. – Nem vettek észre, de közel volt.

– Na igen, mint mindig. Akkor biztos, hogy azok a birodalmi hajók itt fognak kilépni a hipertérből és nem valahol a galaxis másik felén, mint a múltkor? – kérdezte egy korábbi baklövésre utalva, melynek a mai napig nem sejtik az okát.

- Itt lesznek – jelentette ki Synthia határozottan, éles hangnemben, amely igen szokatlan volt egy mesterséges intelligenciától, de a férfi már megszokta az évek folyamán. Sőt, tetszett is neki valamelyest. Mintha valaki már előtte hozzá igazította volna a programozását. – De mint azt korábban is mondtam, már késő cselekedni. Ha Denonnál léptünk volna közbe még talán... – ekkor a Sith idegesen vágott bele mondandójába.

- Az már elmúlt, de ha ezt elcsepszük nekik, talán még marad egy kis időnk, hogy legalább lelassíthassuk, amíg a Köztársaság magára talál valamelyest. Mikor is érkeznek?

- Negyvenhét percen belül...

Eközben a Korélián:

Egy szenátor megölése sosem számított kis feladatnak, hiszen csak nagyon kevés alkalom nyílt rá, de ezek egyike éppen most következett. Ugyanis Merrick nemsokára beszédet készült tartani a zöldellő síkságok és hatalmas erdőségek által övezett tájnak egy hatalmas folyó közvetlen környékére épített Tyrena fényűző városának egyik hatalmas, nyitott fedelű csarnokában.

Minimális őrség mellett.

Az ovális alakú építményt csak nagyon kevesen őrizték, s a körív peremeiből kiinduló, hatalmas lándzsákként a betondzsungel által szabdalt festői táj fölé magasodó négy délceg torony csupán egyikén állt most egy köztársasági katona, ki mit sem sejtve nézett alá a lent tartózkodó néhány száz emberre, melyek közül mindössze egy tucatnyi őr volt csupán.

Ezen felül az égvilágon semmi, még egy kósza energiapajzs sem övezte a szenátort, aki most mindössze további két katona kíséretében tűnt elő az egyik masszív fémajtó hirtelen szélesre táruló felülete mögül, majd kezdett lassú léptekkel baktatni az állványa felé.

Tiszta célpontot nyújtva az egy szem őr számára, ha esetleg életére akarna törni a már régóta használatos, mégis szinte felülmúlhatatlan pontosságú és tűzerejű, az E-17d osztályt képviselő puskájával, melyet mintha kizárólag távolsági harcra teremtettek volna. Persze neki esze ágában sem volt az ilyesmi, de Nevilnek már annál inkább.

Ugyan Emmerson sem volt semmi célzás terén, de ő már valóságos hadászati mestere volt a harcművészetek e becstelen, de annál halálosabb formájának, ahol az ellenség még csak azt sem tudja, nem is tudhatja, hogy ki által érkezett az életét kioltó lövés. Éppen ezért nem volt csoda, hogy ő kapta a dolgok ezen részét, melyen az egész terv állt, vagy bukott.

Neki kellett végeznie a szenátorral.

A beszivárgás és cselszövés szakértője lévén a férfi már könnyűszerrel tudott teljesen hangtalanul osonni szinte bármilyen felületen, még a mindennek, csak csöndesnek nem elmondható köztársasági szabvány lábbelikben is. Hiszen most nem viselhet mást, csakis a köztársasági katonák harcászati öltözetét, hogy senki sem tudja megkülönböztetni a mit sem sejtő köztársasági őrtől, aki továbbra is csak némán állt, s figyelte a politikus teljesen érdektelen sablonszövegét, árgusan figyelve az odalent elterülő embertömeget, mely csak egyre fogyatkozott az elmúlt percek folyamán. És mostanra már csak a vakon éljéntök maradtak, akik a fél kezüket is odaadnák Merricknek, ha az a férfi céljait szolgálná.

A katona nem is tudta, hogy mi történt vele, olyan gyorsan termett mögé a vele csaknem megegyező testalkatú és magasságú férfi, majd törte ki a nyakát egy rutinos mozdulattal, s vonszolta a torony egy viszonylag rejtett, árnyékos részére a holttestét, melynek kezei közül azonnal kikapta az E-17d típusú mesterlövészpuskát. Ezután úgy lépett a helyébe, mintha mi sem történt volna. Egyébként sem figyelte senki az épület ezen érdektelen részét.

Éppen ezért nem kellett attól tartania, hogy valaki egyszer csak bekiált a tömegből, majd pedig egy tucat sugárvető rideg csövével és megannyi vörös lézernyalábjával találja szemben magát, mikor egyszer csak odaállt a torony külön erre a célra kialakított részére, – hiszen korábban is tartottak itt már beszédeket – majd emelte újdonsült fegyverének hosszú csövét a szenátor felé, s mérte be gondosan a férfi két zöldesen fénylő szeme közti részt.

Van, hogy az életben minden egyetlen apró tetten múlik. Mindegy, hogy az ember mennyit készül előtte, vagy milyen biztos tervet ötl ki a feladat végrehajtására. S ezen alkalmak közül is van, mikor oly megjósolhatatlanok az esélyek, hogy a puszta véletlenül múlik minden. Nevil is tisztában volt ezzel, de a lehető leggyorsabban szabadult meg a baljós gondolatoktól, melyek csak találati esélyeit látszottak rontani és készült fel a tüzelésre.

S húzta meg a ravaszt egy röpké mozdulattal.

Az egyre csak ritkuló tömeg pedig döbenten bámulta, ahogyan ez vörösösen izzó lézernyaláb suhant alá a magasból, majd hasított keresztül Merrick szenátor koponyáján egy szempillantás alatt. S az örök csak akkor kaptak észbe, mikor már a férfi élettelen teste hatalmas robajjal vágódott a csiszolt felületű, fényes padlóra az agyvelejével egyetemben.

De attól a pillanattól fogva már mind egyként rántották elő sugárkarabélyaikat egy erélyes, jól begyakorolt mozdulattal a felharsogó vészjelzők éktelen lármájának közepette, majd szabadították rá vörös lézernyalábjuk áradatát a merénylőre, de nem meglepő módon egy sem talált célba, Nevil egyszerűen túl messze állt tőlük.

Már nem is lett volna más dolga, mint széles, önelégült mosolyának ékes társaságának keretében elhúzni a csikot, amikor is újabb köztársasági katonák tűntek elő a csarnok bejáratain, melyek feltehetően az öltözőből, vagy az építmény más, eldugott helyeiből siettek ide a riasztás hatására. Mely azonnal megszólalt, amint a halálpontos lövés mennydörgésszerű hangja megkezdte a párás levegő hasítását a már halott szenátor felé.

Ez még önmagában nem lett volna probléma, hiszen a merénylő számára mindegy, hogy hányan próbálják kétségbeesetten eltalálni a csarnok fémes talajáról, amikor jó tizenöt-húsz méterekkel baltázták el lövéseiket, de ez a néhány szem katona kellemetlen meglepetéssel szolgált a már győzelme mámorában úszó férfi számára. Hiszen hallották a lövést, tán még láthatták is az ablakból, éppen ezért egy, a célra tökéletesen megfelelő fegyvert is felkaptak a fegyverraktárból, mielőtt ide siettek volna a tömeghisztéria közepette.

Egy PLX-2M típusú rakétavetőt.

Melynek rövidesen felé haladó, narancssárgás lánggal izzó robbanófeje láttán Nevil tudta, hogy nem számíthat valami sok jóra, ha a köztársaságiak most valóban eltalálják célpontjukat. És nagyon úgy nézett ki a helyzet. Éppen ezért nem várta meg, a becsapódás megsemmisítő

erejű pillanatát, hanem gondolkodás nélkül levetette magát a toronyból, de így is szinte egy időben az alig pár méterrel alatta a toronyba hasító robbanással.

Amely azonnal szétvetette a tornyot, s annak felső része most Nevillel együtt zuhant alá a magasból, majd érte iszonyatos erővel a talajt a megannyi jókora méretű, barna kődarabbal egyetemben, melyek a robbanás erejétől szakadtak ki a lándzsás alakú építményből és most egy szempillantás alatt kölcsönözték egy valóságos háborús övezet látszatát, valamint hangulatát a csarnoknak, hol most megannyi bátor őr indult a merénylő irányába.

Am ekkor ismételen váratlan meglepetésben részesültek, amikor is a már szinte minden irányban pánikolva szétszaladó tömeg látszólag egyszerű átlagembereknek tűnő tagjai közül ketten is megtorpantak egy pillanat erejéig, majd sugárvetőiket előrántva indultak meg társuk felé, miközben sorra záporoztak vaktában leadott lövéseik a köztársasági örök sokasága felé, melyek közül így is nem egy célba talált, azonnal kioltva célpontjaik életét.

A már teljességgel meghökkent katonák ugyan bátran viszonzták a tüzet, de sehogyan sem sikerült bármit is eltalálniuk izgalmuk és halálfélelmük által enyhén remegő karjaiknak köszönhetően néhány ominózus kődarabot, valamint a csarnok világosbarnás árnyalatú, csiszolt falait leszámítva, melyeken szép kis nyomokat hagytak a lézernyalábok.

Emmerson azonnal az egyik jókora kődarab mögé húzódott, amely még az előbb zuhant alá a magasból, most ideális fedezéket nyújtva számára, miközben hevesen igyekezett viszonzni a feléjük egyre csak záporozó lézéráradatot. Ezzel a lehető legtöbb köztársasági figyelmét magára vonva, hogy Silknek esélye legyen leellenőrizni társuk állapotát, bár már tudták, érezték a zsigereikben Nevil sorsát, hiszen legalább hatvan métert zuhant lefelé.

- Nevil! – hebegte Silk, amint odaért a földön heverő társához. Utálta, amikor egy jó barátot ragadnak el tőle a sors ádáz karmai. Ráadásul éppen azért voltak itt, hogy befejezzék a munkát, ha ő netán elhibázná a lövést, vagy padig kisegítsék szükség esetén, melyet most teljes mértékben elbuknak, ha a férfi életét veszti a harcban.

De még nem jött el ezen pillanat.

Nevil ugyanis szép lassan felnyitotta szemeit, majd heves lélegzetvételek közepette próbált kinyögni valamit, miközben tengernyi vér bugyogott elő alaposan összezúzódtott ajkai közül és szorosan ragadta meg társa kezét, aki elszörnyedt tekintettel figyelte barátja haláltusáját.

- Silk... el kell mondanom valamit... – közben egyre csak csorgott a vér szájából, minek köszönhetően lehetetlenség volt kivenni további mondanóját, ezért Silk közelebb hajolt hozzá, hogy hallhassa utolsó szavait, miközben sorra záporoztak feléjük a lövések.

- Itt vagyok testvér, hallgatlak...

- Még élék! – ekkor nemes egyszerűséggel húzta fel magát társa karjába kapaszkodva a talajról, majd egy rögtönzött nevetésféleség közepette rántotta elő a szükség esetére az övére csatolt tokba helyezett sugárvetőjét, s húzódott fedezékbe az egyre csak feléjük záporozó lézernyalábok elől. Silk pedig csak értetlenül figyelte ezt. Mégis hogy élhette ezt túl bárki is?

- De nem értem, hogyan? – fordult oda hozzá, miközben hevesen viszonzták a tüzet. Ő nem az a fajta ember volt, aki hónapokon keresztül magában tartja kérdéseit, vagy személyes véleményét. Ha valamit nem értett, nem habozott megkérdezni.

- Nem tudom – felelte Nevil egy kissé nyögdecselve, az egyik kődarab alaposan képen találhatta zuhanása közepette, mert abban biztos volt, hogy a rengeteg vér nem a belső szervei valamelyikéből érkezett. – De még mozgok.

Viszont jelen helyzetükből ítélve ez már nem sokáig maradhatott így, hiszen mostanra már nem csak az a tucatnyi őrral gyűlt meg a bajuk, kik eredetileg is tartózkodtak a csarnokban, hanem az összes környékbeli köztársasági harcos ide özönlött a riasztás hatására, s most legalább harmincan zúdították rájuk vörösen izzó lézernyalábjaik halálos áradatát.

S hőseink ugyan jóval pontosabban céloztak képzetlenebb ellenfeleiknél, valamint a sugárvetőkkel valósággal elpusztíthatatlan fedezékeik előnyét élvezték, már csak idő kérdése volt, hogy felülkerekedjen rajtuk a leghengerlő túlerő. Persze ehhez még nekik is volt egy-két szavuk, különösen Nevilnek. Aki sérülései ellenére szinte páratlan pontossággal terítette le ellenfeleit az egyenesen a szemük közé érkező lövéseivel, melyek leadására látszólag célzásra sem volt szüksége. A sok éves gyakorlás meghozni látszott gyümölcsét.

Ugyan Emerson sem panaszkodhatott túlzottan e téren, kinek hasonló halálozási rátát sikerült fenntartania a már ócskának látszó sugárvetőjével. Bár ő inkább ellenfelei mellkasára célzott, az is bőségesen eleget tett a feladatnak, ráadásul jóval könnyebb is volt eltalálni a köztársasági katonák sisakjai által javarészt jól védett, jóval kisebb testrésszel ellentétben.

Silk viszont már koránt sem számított ilyen jó lövőnek, s csak minden második, vagy harmadik lövése ért célt, melyek közül sok csak az köztársasági örök karját, vagy valamely nem épp létfontosságú testrészét érte. Egy kivételével, kit egyenesen a lába közti örökítő szervén sikerült eltalálnia, ezzel egy csapásra harcképtelenné téve a szerencsétlent.

Viszont közelharc tulajdonságainak köszönhetően őt sem kellett túlságosan féltetni, egy alapos jobbegyenes még mindig a kedvét szeghette azon ellenfeleinek, amelyek sikeresen elverekedték magukat fedezékéig a lézéráradat közepette. Bár erre nem volt szükség.

Legalább is egyelőre.

Eközben az úr egy elhagyatottnak hitt részén:

A 3 csillagromboló iszonyatos sebességgel tört elő a hipertérből Travis legújabb ördögi csapása előkészítésének alkalmából Korélia közelében, azonban ismételten akadt egy kis bökkenő. Az úr ezen elhagyott részén az égadta világon semminek sem kellett volna tartózkodnia, hát még egy Mediator osztályú köztársasági monstrumnak, amely könnyedén le tudja rendezni Travis bármely csillagrombolóját.

- Lőjék le azt a hajót! – jelentette ki Rea, amint meglátta a hatalmas cirkálót. Tudta, hogy ha elmenekül véget ér a hadművelet, mielőtt még kezdetét vette volna. Mostanra már mestere vérbeli Sithet faragott belőle, akit egy csöppet sem zavart, hogy az egykori társai vérét kell ontania, nem is tekintette már őket azoknak. Nem voltak többek közönséges ellenfeleknél.

A Nagyúr terve tökéletesen működött vele kapcsolatban, úgy állt át a sötét oldalra, hogy azt észre sem vette, legalábbis nagyrészt. Testtartása és ruházata, fenyegető hangneme már épp olyan volt, mint látomásában, éppen csak szemeknek pillantása ragyogott még kéken, nem égett még bennük a gonoszság tüze. A benne élő Jedi ha halványan is.

De még ott lakozott a fiatal lelkében.

- Igenis úrnőm! – jelentette ki az egyik tiszt a magától értetődő parancs hallatán, majd valamennyi romboló tüzet nyitott a cirkálóra, amely szintén nem teketóriázott sokat a váratlan fenyegetés közeledtekor és szinte azonnal rájuk fordította roppant turbólézereit, s velük egyidejűleg zúdította rájuk lézerei mindent elsöprő áradatát.

Viszont a hatalmas túlerő ismételten megmutatkozni látszott, hiszen két percbe sem telt bele, hogy a köztársasági monstrum elhárító pajzsai az összeroskadás szélére kerüljenek, míg az éppen, hogy csak megkarcolhatta a birodalmi rombolókat.

- Miért nem vonulnak vissza? – hangzott el a találó kérdés Rea ajkai közül, hiszen mindvégig csak egy pillanat kellett volna, hogy kereket oldhasson az ellenséges csillaghajó, majd figyelmeztethesse a rendszert. De mégsem tette, ehelyett rendületlenül folytatta harcát.

- Valami zavarja a teret, nem tudnak belépni a hipertérbe – felelte a tiszt félelemmel szívében, hiszen fogalma sem volt róla, hogy mégis ki állhat e mögött. Mert az biztos, hogy sem ők, sem pedig a köztársaságiak nem lehettek. De akkor kik?

Tűnődött magában, valamennyijükkel egyetemben, ám ekkor egy újabb hajó tűnt elő a csillagok áradatából, éles szögben közelítve feléjük. Úgy, hogy mindkét fél hajóit egyidejűleg célba vehesse.

- Biztos vagy ebben? – csattant fel Synthia. – Ezzel olyan események láncolatát indítod el, amelyek még számomra is megjósolhatatlanok – ebben pedig teljességgel igaza volt. Egyidejűleg hadat üzeni mindkét félnek minden volt, csak nem egy bölcs és teljesen átgondolt lépés. Könnyen belebukhatnak majd hosszútávon.

- Teljesen biztos vagyok benne. Travis most túl messzire ment és már csak egyvalaki maradt, ki megállíthatná. Tehát eljött az én időm... – eddig azt remélte a Köztársaságot keményebb fából faragták annál, hogy ilyen könnyedén az összeomlás szélére taszítsa és megállítsák valahogy. Borzalmas hiba volt segíteni neki annak idején.

- Teljes tűz! – ekkor a hatalmas, még magánál az űrnél is sötétebb hajótest valamennyi roppant méretű lövege célra állt, majd zúdította kékesen izzó lövedékeinek áradatát az ellenséges hajók felé, miközben egyenesen a köztük záporozó lövedékek közé suhant roppant hajtóműveinek hevesen izzó csóváit kíséretében, hiszen nem tehettek kárt benne.

A vörösesen és zöldesen izzó lézernyalábok pedig hatalmas erővel csapódtak pajzsaiba, melyeknek még csak meg sem kottyant a becsapódások iszonyatos erejének háritása. A Demetreus masszív, egy héja formáját idéző hajóteste még csak beléjük sem remegett, miközben egyre csak záporoztak lövedékei a négy ellenséges hajó felé, melyek legtöbbször már az első becsapódások izzó fémdarabokra szaggattak a kékes nyalábok, egy kivételével.

A Redeamer ha éppen csak ugyan, de túlélte az irdatlan erejű találatokat, melyek közül a jó elhelyezkedésnek, az éles szögnek, vagy a puszta szerencsének köszönhetően csak három érte. Viszont a több mint másfél kilométer hosszú hajótest már így is heves lángokban állt, fegyverzete és pajzsai pedig már működésképtelenek voltak.

Létfenntartása is alig működött már.

Rea pedig tehetetlenül tápászkodott fel a talajról, hiszen a falhoz vágta a becsapódások hatalmas ereje, nem egy vérző sebbel tarkítva finom bőrét. A hídon tartózkodók közül már csak kevesen tudhatták magukat az élők sorában, magát a hajót is csupán a jóindulat tartotta már egyben. Talán a sors akarhatta így, hogy valamennyijük élhessen.

Melyet sokféleképp lehet értelmezni, s megannyi változata létezik, oly sok váratlan fordulattal. Ezzel pedig Travis ifjú tanítványa is tisztában volt, miközben döbbenet bámulta az előttük elterülő, immár egy helyben álló monstrumot, miközben csak egyetlen kérdés lebegett elméjében a feléjük meredő hatalmas lövegek lándzsás csöveinek láttán:

Vajon mi fog történni?

Korélia, percekkel később:

Hevesen cikáztak a vörösesen izzó lézernyalábok a csarnok csiszolt falai közt, majd csapódtak azokba hatalmas robajjal, vagy találták telibe a köztársasági örök valamelyikét, melyek csak egyre özönlöttek a helyiségbe. Már szinte minden eldőlni látszott.

Amikor is egy parányi csillaghajó hajtóműveinek süvítése nyomta el az egyre cikázó lézernyalábok rengetegének éles moráját az egyre hevesebben dúló közdelem közepette, ahol mindössze három feltételezett terrorista küzdött a bátor köztársasági katonák sokaságával szemben, de a hármas még a túlerővel szemben is viszonylag jól tartotta magát.

Egészen addig a keserű pillanatig, amikor is egy újabb rakétavető jelent meg harctéren, melynek sehogyan sem tudták kiiktatni tulajdonosát, legalábbis nem a talajszintről. Azonban Cadenek tökéletes rálátása nyílt a helyzetre a Hammer of God ablakából, ahogyan meredeken szállt alá a magasból, majd indított útjára egy elsöprő erejű lézernyalábot az apró könnyű fregatt orrára szerelt lézerágyúból, amely egyenesen az épület ormába csapódott.

Melyet egy szempillantás alatt tépett megannyi apró darabra a becsapódás iszonyatos ereje, majd a roppant épület a Köztársaság bátor harcosai által övezett homlokzata hatalmas robaj közepette roskadt össze, ahogyan a talaj felé záporozó darabjai sorra az örök közé hullottak,

könnyű szerrel agyonlapítva túlnyomó részüket. A PLX-2M gyártmányt képviselő óriási pusztító erővel megáldott fegyver tulajdonosával egyetemben, ahogyan a csillaghajó sebesen süvített el az omladozó épületrész felett, s finoman ereszkedett a talaj felé.

- Már ideje volt – jelentette ki Emmerson nem valami kedves hangnemben, ahogyan egykori csillaghajójuk egyenesen a megmaradt örök keresztüztüzebe állt, pajzsaival óvva a lent lévő rohamosztágot. Hiszen, ha mostanra már őket elhagyja a szerencsésük – mint azt már megannyiszor megtette – már ezerszer meghalhattak volna, Nevilről nem is beszélve.

Aki közülük elsőként szökellt fel a Hammer idő közben lenyíló rámpájára egy ruganyos mozdulatsor keretében, majd segítette fel társait, ők ugyanis csak nehezen tudtak megbirkózni a közel egy méteres magasságkülönbséggel, amely már koránt sem jelentett akkora problémát az egykori titkos ügynöknek, aki sokkalta nehezebb feladatokkal is szembe találta már magát.

- Üdv a fedélzeten! – jelentette ki Cade fennhangon, amint valamennyien felértek a hajóra, majd ideiglenes úralkalmatossága orrát éles szögben felrántva kormányozta a csillaghajót az úr vérfagyasztó hidege felé. De azonnal összeesett a sikeres küldetés mámorító érzete által fakadó mosolya, amint az érzékelők felé fordította barna szemének diadalittas pillantását.

- Te bolond, mi tartott eddig?! – förmedt rá Emmerson. Hiszen a terv szerint már akkor a környéken kellett volna köröznie, amikor Nevil leadta a Merrick szenátor hitvány életét kioltó végzetes lövést. – Akár meg is halhattunk volna!

- És meg is fogunk, ha nem fogod be! – csattant fel a pilóta idegességében, miközben az érzékelők felé mutatott baljával, ahol is három jókora piros pötty jelezte, hogy most elég komoly bajba kerültek. Ki hitte volna, hogy ilyen hamar ideér a lovasság?

Legalábbis ők így vélekedtek, amikor is a három, az úr hidegéből alászálló kereszt szárnyú vadászgép elérte egyre csak emelkedő Hammert, majd zúdította rá vörös lézernyalábainak pusztító áradatát, ahogyan az ellenséges hajóval szemben suhantak el ereszkedésük közepette. Viszont Cade sem habozott a válasszal, s a fölöveg nagy erejű lövésével könnyű szerrel szelte apró darabokra a feljüket éles szögben közeledő vadászgépek egyikét.

Majd sebesen suhantak keresztül a keletkező lángfelhőn, miközben a vadászgép roncsai sorra vágódtak neki a burkolatba, alaposan megdolgoztatva a Hammer energiapajzsait, mely még hősiezen állta a sarat. Azonban a neheze még csak most következett, hiszen a megmaradt vadászgépek azonnal megfordultak, amint elsuhantak az ellenséges hajó mellett, s fordultak rá ismételtelen célpontjukra.

Amely hátulról már koránt sem volt ilyen veszedelmes ellenfél. Cade mindössze a hátulra szerelt automata lézerrel, valamint a később felszerelt két társával tudta viszonzni az egyre csak záporozó lézernyalábok áradatát, melyek egyre erősebben rázták meg a délceg hajótestet, ahogyan egyre csak apadt hátulsó energiamezeje. A viszonzásképp érkező apró lövedékek viszont túl kicsik voltak ahhoz, hogy a legcsekélyebb kárt is okozhassák ellenfeleikben.

De nem is kellett nekik, hiszen a legénység tagjai mostanra már bármikor megindíthatták hiperugrásukat a csillagok áradatába, ahol aztán már véletlenszerű ugrásaik egész sorával már könnyedén lerázhatják ellenfeleiket, majd érkehetnek a találkozási ponthoz, ahol aztán a Redeamer fedélzetéről lehetnek részesei a végső ütközetnek.

- Gyerünk már! – sürgette a társát Nevil, amint az egyik becsapódás kis híján ledöntötte lábairól, valamint felszólalásra készítette a vészjelzők valamelyikét, amely egyre csak arra figyelmeztette őket, hogy a hátulsó elhárító pajzs energiája vészesen alacsony, melynek Cade már eddig is tisztában volt. S most nem habozott meghúzni azt a bizonyos kart melynek köszönhetően most hatalmas robajjal tűnhettek tova a csillagok közt.

A két X-szárnyú viszont már nem követte, egyszerűen feladták hajszájukat, hiszen már úgyis meghalt a szenátor, értelmetlen lett volna a pusztító bosszúvágy által elvakítva szelni az úr végtelenét, hogy aztán pár pitiáner bűnöző koponyájával térhessenek haza...

Néhány óra elteltével – miután már számtalan alkalommal megbizonyosodtak róla, hogy nem követték, nem is követhették őket – a Hammer of God csöndesen suhant elő a csillagok áradatából a találkozási ponton, ahol most három csillagromboló helyett egy valóságos roncsstemető fogadta őket. S a kicsiny úralkalmatosságon tartózkodók most négy hatalmas csillaghajó még most is izzó roncsaira lettek figyelmesek kicsiny hajójuk lekerekített sarkú ablakain keresztül, közülük is a Redeameren akadt meg először kíváncsi szemeik elszörnyedt pillantása, legalábbis azon, ami megmaradt belőle.

Ugyanis az egykor büszke csillagrombolót mintha szabályosan darabokra szelték volna a rejtélyes támadók lövegei, olyan sebészi pontossággal szabdalják meganyi apró, kékes szikrák által övezett fémdarabra. Melyek most rendszertelenül úsztak a mindenségben.

- Te jó ég... – jelentette ki Nevil elszörnyedve, amint a roncsokra emelte tekintetét. – Rea... – ekkor Cade felé fordult és förmedt rá szinte már fenyegető hangnemben – ...nézd meg, hogy maradtak-e túlélők! – de társa csak némán ingatta fejét.

- Felesleges, ezt senki sem élhette túl – felelte a férfi búsan, tudta, hogy Travis nagyon nem fog örülni a hírek, ahogyan egyikük sem. Az energiamező, mely meggátolja, hogy Sidist bárki is érzékelhesse a Demetreus fedélzetén nem csak egy irányban működött. Neki minden valószínűség szerint fogalma sem volt arról, hogy mit tett, hogy most kinek oltotta ki az életét. S arról sem, hogy mit szabadított magára.

- De kik? – tette hozzá Silk, aki valahogy nem tudott megelégedni a tudattal, hogy Rea felismerhetetlenségig összeégett holtteste valahol a roncsok közt lebeg, s még azt sem tudják, mi történt.

De erre a kérdésre már csak egyvalaki tudta a választ, ki most nem keserves zokogással, hanem néma csenddel gyászolta újabb tanítványát, aki ismételten az ő harcaért áldozta életét, melybe ő maga rántotta bele. Ezzel viszont betelt a pohár, most képtelen volt felülkerekedni érzelmi heves viharán, képtelen volt elfedni a szemeiben egyre égő bosszúvágyát.

S ezzel már mindkét korábban látott kép örökre szertefoszlott sárgásan izzó szemei elkeseredett pillantásai előtt, hiszen Rea már semmiképp sem lehetett jelen a végső csata eljövetelekor. Viszont az eredetileg látottak sem válhatnak már valóra.

Hiszen már késő volt kiirtani a fél galaxist, azzal megszegné a többi birodalmi sereggel kötött megállapodás feltételeit és alattvalói egy szempillantás alatt kicsusszannának érdes markai közül. Éppen ezért arról már örökre le kellett mondania, de egy valakit még mindig megölhetett. Viszont most már a következményekkel is számolnia kellene.

Mivel most a jövő egy teljesen új változta nyílt meg, amely merőben más meglepetéseket rejtegethet számára, így akár még ő maga is meghalhat az események közepette. Sőt, még magát a háborút is elveszíthetik, ha bármi csekély esély is kínálkozik rá jelenleg. De nem tette, ehelyett csak némán állt egy darabig, majd Sevalis felé fordította tekintetét.

- Távozok egy időre... addig is a tiéd a flotta – amint ezen szavak elhangzottak megfordult, majd az egyik vaskos duracélajtó felé vette az irányt gyászos léteinek zöreje kíséretében. Az előtte álló rohamosztagosok félve álltak el útjából, majd figyelték uruk távozását.

- De mégis mikor számíthatunk érkezésedre? – ekkor Travis megtorpant, majd félig a Sith felé irányozta szemeinek bosszúval és kesergéssel teli pillantását.

- Amíg nem tartom Sidis koponyáját a kezeim között...

Darth Raven